

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

Szent Erzsébet üzente

A különféle válságokkal és az elszegényedéssel küszködő korunkban Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepe nem csupán egy nagy magyar szent liturgikus ünnepét jelenti számunkra, hanem annál lényegesen többet. Személyisége és értékekben gazdag élete üzenetet hordoz számunkra, amelyeket egyéni, családi és közösségi életünkben utat mutathatnak. Ezek közül az üzenetek közül mutatunk be hármat.

- *Hit a Gondviselésben*

Szent Erzsébet földi életének 24 éve alatt nagyon sok megpróbáltatást élt át. Négyéves korában, mint menyasszonyt a magyar királyi udvarból a thüringiai Wartburg várába viszik, hogy majd később Lajos gróf felesége legyen. Hétévesen tudomására jut, hogy édesanyját merániai Gertrúdot megölik. Lakóhelyén látnia kell, hogy férje családjában nem szívesen látja és korlátozzák őt jogai gyakorlásban. Életének legfájdalmasabb eseményét húszévesként éli át, amikor meghozzák a hírt, hogy a keresztes hadjáraton részt vevő férje meghal. Ettől kezdve helyzete a családjában még rosszabbra fordul, és rákényszerül arra, hogy gyermekeivel együtt elhagyja a várat, és szegényes helyre költözzön. Olvasva ezeket a megrendítő eseményeket arra gondolhatnánk, hogy lelkileg összeroppan. Éppen az ellenkezője történt, hitt abban, hogy neki abban a válságos világban **küldetése** van, és a szegénységet vállalva tud segíteni a szegény, és beteg embereken.

- *Hitvesi szeretet és a hűség*

Jóllehet Erzsébetet politikai okok miatt adták hozzá Lajoshoz, ő képes volt arra, hogy jegyesében, majd férjében felfedezze az értékeket, és segítette őt abban, **erényekben gazdagabbá** tegye. Feljegyzések szólnak arról, hogy a szegények iránti elkötelezettsége megindította férjét, aki segítette őt, és megvédte az udvar kritikáival szemben. Így például, amikor 1225-ben kitört az éhínség, támogatta őt abban, hogy „kifossza” a vár

éléskamráit és segítsen az éhezőkön. Erzsébet azzal fejezte ki férje iránti szeretetét, hogy egy ideig elkísérte őt a csatákba, és amikor hazafelé tartott elébe lovagolt. Amikor férje halálát közölték így kiáltott: „Jaj Uram Istenem, most az egész világ meghalt számomra”. Erzsébet férje halála után is hű maradt hozzá, pedig a császár is megkérte a kezét. A leírások szerint, koporsójának hordozója is a császár volt, aki a koporsóra tette koronáját, jelezve azt, hogy azt Erzsébetnek szánta.

- *A szegények megsegítése*

II. Endre királyunk lányának a legismertebb tulajdonsága a szegények iránti szeretete volt. Ha a világ bármely táján, egy ferences templomba megyünk,

találhatunk őt ábrázoló festményeket és szobrokat. Ifjú grófnőként a vár alatt ispotályt nyitott, ahol naponta száz szegény kapott ellátást. Eladta hozományként kapott drága ékszereit és ruháit, hogy enni adjon az éhezőknek. Gyapjút szőtt a szegényeknek, gyermekágyas asszonyok mellett segédkezett, és méltó módon eltemette az elhunytakat. Férje halála után pedig az özvegyi rész jelentős részét saját kezűleg osztotta ki a rászorulóknak között. Életének utolsó éveiben Marburg városába költözött és a ferences harmadrend tagja lett. Itt életét az imádság, az alamizsnaosztás, és a betegápolás töltötte ki. Egészen **közel érezte magához a szegényeken segítő Jézust**, mert halála előtt így szólt: „Itt az óra, hogy a Mindenható magához hívja barátját”. Négy évvel halála után már szentté avatták és sírja zarándokhely lett hívők számára. Szent Erzsébet életének eseményein gondolkodva mondhatná valaki, hogy életútja rendkívüli és követheetlen a mai ember számára. Isten azonban nem azt kívánja tőlünk, hogy utánozzuk őt, hanem azt, hogy fedezzük fel, hogy sajátos élethelyzetében hogyan bízott a Gondviselésben, szerette hitvestársát és segítette a rászorulókat, és ezeket az erényeket mi is, a mai világban, egyéni helyzetünk szerint élni tudjuk.

Ferenc atya

A kórus (Az újlaki „hangok”)

Örömmel és hálás szeretettel tájékoztatunk minden kedves Testvérünket, hogy templomunk legutóbbi "Búcsú-napi koncertje" CD-n megvásárolható a sekrestyében 1200 Ft-ért!

Ilyenkor - mint karnagynak - hosszasan kéne méltatnom a felvételt, ecsetelni szépségeit, s hogy miért ajánlom mindenki szerető figyelmébe, de nem teszem. Szóljanak inkább azok, kik aktív résztvevői, szíve és lelke voltak ama estének: a kórustagok. Az a kis csapat -szent maradék- akik a hívek számára szinte érzékelhetetlen módon, de nagyon sokat tesznek, rengeteg áldozatot hoznak templomunkért. Érdekelt, ők hogyan "látták" a hangversenyt és egyáltalán miért járnak még ide, mi úzi, hajtja őket a sokszor nehéz és küzdelmes próbákon, mi az amiért NEKIK MEGÉRI!?

Rendhagyó módon, - a szokásosnál jóval hosszabban - bepillantást nyerhetünk az énekesek lelkületébe, belső világába, nem titkolt reménnyel, hogy sokan kapnak kedvet és csatlakoznak hozzánk! Mindenkit nagy szeretettel várunk!

Tóth Miklós Zsolt OESSH

"Miután nyugdíjba mentem, olyan elfoglaltságokat kerestem, melyek társadalmilag hasznosak, egyben szellemileg is lekötnek. Az Óbudai Önkormányzat újságjában találtam egy cikket, mely az Újlaki Sárlos Boldogasszony kórus tevékenységéről szólt, és egyben tagfelvételt hirdetett. A keresztény szellemiség gyermekkorom óta végigkísérte életemet, a közösség nagy barátsággal fogadott, és úgy érzem, nekem is sikerült alkalmazkodni az elvárásokhoz. Zenei képzettségem hiányát igyekeztem szorgalommal pótolni. Mivel taglétszámunk alacsony, időnként más kórusokkal, zenekarokkal, szólistákkal kiegészülve tudjuk csak előadni a hosszabb zeneműveket. Nagy öröm, igazi feltöltődés számomra ezeken a koncerteken részt venni. Jeles esemény még az „ökumenikus imahét” Istentiszteletein, koncertjein szolgálni."

"A kultúra számomra nagyon fontos. Mióta „véget értek az alibi évek és a súlyok nőnek a vállamon” (Quimby), nincs rá kapacitásom, hogy komolyan foglalkozzak vele, a hétköznapiak tövissei elfojtják. Ezért a kórusban való részvétel ezt a hiányt pótolja számomra. És miért ez a kórus? Mert egyházi közösség, ahol megalkuvás nélküli komoly művészi munka folyik, és ez erősíti a jellemet, növeli a hitet, fejleszti az erényeket. És mert Isten dicséretének egyik legmagasztosabb módja az éneklés. Ma már nem igazi ünnep az, amit nem a karzaton szolgálva töltök."

"Szolgálat: ha mást nem is teszek vagy tehetek, ily módon szolgálni tudom Istent, az énekemmel, azzal, hogy veszem a fáradságot és munka után elmegyek a próbákra, a fellépésekre. Konkrétan ebben a kórusban magas színvonalon tanítanak minket énekelni ahhoz képest, hogy teljesen amatőrök vagyunk (kottaolvasási hiányosságok). S mivel a mi kórusunk alapelve nem az egyéniségek fitogtatása és a mai kor egocentrikusságának hajhászása, hanem az Isten felé fordulás, az alázat, ebből adódóan pont olyan kisugárzást kaptunk meg odafentről, ami a mai világban szinte kirívóan ritka és pont ettől leszünk többek, mások által irigylésre-méltók. Egyébként meg énekelni jól tesz, lelkileg és egészségileg is, divatosan szólva „mentálhigiénés”. Ráadásul a plébániámon van, tehát fizikailag közel esik, ami azért manapság bizony szempont."

át a karnagy úrnak, hiszen a kórus 35 éve még mint BKV kórus alakult meg, már csak egy alapító tag tagja még a

Hiába kórustag vagyok, az év végi koncerten sajnos nem énekeltem (egészségügyi okokból), így más szemszögből, kívülről, mint közönség tudtam részt venni úgy, hogy nem volt számomra ismeretlen a mű, sőt itt-ott szinte kedvem támadt együtt énekelni a kórusral és sajnáltam, hogy nem állhatok én is ott a többiekkel. De azért ugyanúgy izgultam én is, hogy jól sikerüljön, hiszen ez a 35. Jubileumi koncertünk volt, s ha mi a párommal nem is 35 éve, de 7 éve tagjai vagyunk a kórusnak, az is nagy idő. Mivel hangfelvétel készült, én fotózással próbáltam megörökíteni az eseményt. Nagyszerű előadás volt, nagyszerű meghívott művészekkel, zenekarral és természetesen a kórusunk is kitétt magáért, igazán színvonalas előadást láthattunk-hallhattunk. A koncert után hagyományosan átvonultunk a plébániára egy kis eszem-izsomra, ahol a szokásos pohárköszöntők után mindenki nagy meglepetésére Ferenc atya egy igazi busztáblát adott

kórusnak (Varga János), ő szervezte meglepetésnek a táblát. Állomásokként, a kórus életében bekövetkező mérföldkövek állnak az egyik oldalán a karnagyokkal, a másikon egy nagy 35-ös szám a két évszámmal 1976-2011.

Büszkék vagyunk rá, hogy tagjai lehetünk ennek a közösségnek, mely – bár az évek során egyre kevesebb létszámmal, emiatt sajnos néha a működésképtelenség határán – de jelen van a mai világban, amire igazán nagy szükség van, mert sajnos egyre kevesebb emberben merül fel egyáltalán az igény, hogy része legyen egy közösségnek, holott szüksége lenne rá. Nyilvánvalóan, mint minden emberek alkotta közösségben, ugyanúgy megjelennek az emberi gyarlóságok is, de talán pont azért, hogy itt a szolgálat áll a középpontban, nem olyan élesen jönnek ki ezek a dolgok, vagy legalábbis önvizsgálattal, szeretettel mindenki hamarabb tud változtatni a hozzáállásán. Kívánom, hogy sokáig fennmaradjon ez a közösség és főleg azt, hogy egyre több emberben merüljön fel a vágy, hogy csatlakozzon hozzánk, főleg nem azért, hogy elfoglalja magát, egy sokszor nagyon is kemény próbákkal járó „hobbival”, hanem, hogy szolgáljon, de ezért máskor, máshogyan, sokkal többet kap vissza!"

"A megkomponált szünet maga elmúlás és az újjászületés. A kórus levegőt vesz. A hangok lecsengenek. A templom ilyenkor mint egy hatalmas, de halkuló harang veri vissza a hangokat. Minden szünet egyedi és megismételhetetlen. Más gondolt a zeneszerző, mást a karnagy, és megint mást a hallgató. Sohasem olyan, mint amilyennek szánták, vagy éppen várták. Az ember nem ura még a szünetnek sem. Legfeljebb szolgája. A szünet így alázatra tanít, nem uralkodásra."

"Emlékezetem szerint kisiskolás koromban énekléskor gyakran szoltak, hogy hamis vagyok, inkább ne énekeljek, így meglepő volt, amikor a gimnáziumi énektanárunk az iskola kórusába hívott – akkor „megfutamodtam” a feladat és lehetőség elől. Amikor karnagyunk a kántori szolgálat felé terelt, alkalmanként felléptem a kórusral. Igyekeztem alaposan felkészülni a művekből, de bebizonyosodott számomra (is), hogy igazán csak együtt lehet megtanulni a műveket, a közös munkát nem helyettesítheti semmilyen profizmus vagy magányos gyakorlás, és ritkán elegendő a 2-3 próbányi tapasztalatszerzés. Ezt követte az elhatározás, hogy rendes tagja leszek a kórusnak, és igyekszem minden próbán részt venni: ilyenkor az ember tényleg annyira megtanulja a művet, hogy a kottára legtöbbször nincs is szükség – mankónak néha jó, főleg „nehezen tanulható” szövegnél vagy pl. hogy ne gesztikuláljon –, és az aktuális előadás során lehetőség van a karnaggal való kommunikációra. Eleinte a „mások mást énekelnek” – esetleg épp mellettem – nagyon zavaró volt, sokat segített Varga János szólamtársam (az egyetlen alapító tag), hogy ezen túllépjek. Igyekeztem nem figyelni, később pedig más füllel figyelni és a kottával összehasonlítani: nemcsak zavaró, de segítő is lehet egy másik szólam. A számomra észlelt kezdethez képest nagyon kicserélődött a kórus tagsága, ami jórészt az elszánt munka kívánalmának és a repertoárváltozásnak köszönhető. Magam viszont egyre közelebb érzem magamhoz az egyes kórustársakat, ami ilyen méretnél könnyebb is. A személyes kapcsolatok erősítését szolgálják – a tanuláson és a fellépéseken kívül – a kötetlenebb összefüggések is. Számomra a kórusban éneklés jelenti tehát egyfelől egy emberi közösség tagjának lenni, találkozni, beszélgetni, közösen dolgozni barátokkal. Másrészt itt is találkozhatok a hozzám közel álló zenével, annak megjelenítésében aktívan közreműködhetek, egyben megismerhetek olyan műveket, szerzőket is, amelyekkel más módon sosem találkozhattam volna. Harmadrészt maga a repertoár illetve a kórus újlaki templomhoz való kötődése fontos: mind művészi, mind hitéleti területen gazdagodást – és mások gazdagítását is – kínálja. Ez utóbbi és az első különösen specifikusan hat esetemben ebben a kórusban, azaz ezek miatt nem „csereálném” más – adott esetben „profibb” – kórusra.

"Számomra már rég nem csak az éneklésről szól a kórusba "járás"! A Karnagy tükröt tart mindnyájunk elé, s aki megérti mi a lényeg az láthatja mik is vagyunk a valóságban! Mi lesz velem a halál után?! Azt gondolom, "a kórus lelke" erre próbál felkészíteni engem... Ezzel kapcsolatosan az élet és az éneklés minősége párhuzamba állítható: nem mindegy milyen irányban élek ill. énekelek! Szóval e kórus nem csupán a pusztá hangokról, dallamokról szól, hanem a mögötte álló tartalomról! A mi kórusunk tényleg próbálja a lényegét közvetíteni s a múlt bizonyítékai azt mutatják, sokan megértik, s nem kellene ehhez szavak, érzik az emberek!

Az év végi koncerten kettős ünnepet ültünk: a 35 éves énekkar 15 éve szolgál Újlakon! Karnagyunk kedves hegedűművész felesége (Krisztina) zenész barátainkból (nagyon hálás köszönet Gyurinak és Áginak) zenekart szervezett és Gounod Messe Brève művét neves szólistákkal tudtuk előadni annak ellenére, hogy kórusunk csupán 15 fővel rendelkezik. Küzdelmes hangképészsünknek köszönhetően teltebbé vált mára a hangzás, s igazán lelkesedve

szervezett és Gounod Messe Brève művét neves szólistákkal tudtuk előadni annak ellenére, hogy kórusunk csupán 15 fővel rendelkezik. Küzdelmes hangképészsünknek köszönhetően teltebbé vált mára a hangzás, s igazán lelkesedve

adhattuk elő Bersanetti Magnificat c. művét is mely nagy valószínűség szerint magyarországi ősbemutató volt a Sárlos Boldogasszony Templomban! A koncertet meg is örökítettük, melyet meg is lehet vásárolni a templom sekrestyéjében. Újra hallgatva a műveket azt gondolom tényleg nagy dolog volt ez tőlünk! A koncert után minden kedves jelenlevőt vendégül láthattuk a plébánia hittantermében egy kis agapéra, melyen régi és új ismerősökkel beszélgethettünk az ünnepéről s megemlékezhattunk a kórus régi fennállásáról, karnagyairól s 1 szem kórustársunkról- Varga Jánosról-, aki a kórus rendíthetetlen tagja 35 éve! Azt hiszem ez az ünnep mindnyájunkban mély nyomot hagyott, már csak ha újra hallgatjuk a műveket a cd-n! Ne feledjük: a cd nem a tökéletes műélvezetre törekszik, hanem a XV. Újlaki "Búcsú-koncertünk" hangulatát idézi föl a hallgatónak!"

"Isteni kegyelemnek tartom, hogy a Kórusba kerülhettünk. Nemcsak lelkileg gazdagodtunk, hanem közelebb kerültünk a Jó Istenhez. Sokkal jobban érezzük szeretetét, támogatását. Még ezzel a szerény adottságommal is talán segíthetem, támogathatom a kórus sikeres működését. Persze nagyon jól tudom, hogy sokat kell fejlődnöm, tanulnom, de akaratot érzek hozzá és még inkább a Jó Isten kegyelmét, hogy előbbre lépjek, fejlődjek. Egyenként és mindannyian nagyszerű emberekből áll a kórus. Mindenki megvan az alázat, az akarat, a kellő szerénység és az optimizmus, amivel sikereket lehet elérni. Így aztán nem csak a fellépéseket, hanem a gyakorlásokat is nagyon kedvelem és élvezem. A búcsú napi koncertről pedig csak legfelső fokban tudok beszélni. Nagyon izgalmas volt a felkészülés. Jó volt együtt énekelni és zenélni, örömmel láttam a gyülekező közönséget és közöttük sok jó ismerőst. Felemelő érzés volt, hogy ezek az emberek őszintén kinyilatkozták tetszésüket. Ennek a szép történetnek kellemes folytatása volt a fogadás, a táblaátadás és a baráti beszélgetés. Nagy örömmel veszek részt ilyeneken a jövőben is."

"Igazából én már egészen fiatal korom óta énekelek kórusban, az általános iskolában kezdtem el. De már akkor rájöttem, hogy nagyon élvezem az együtt énekléseket, mivel az éneklést magát nagyon szeretem, de egyedül sose mernék kiállni. És szerintem a kórus, és a közös élmények nagyon össze tudják hozni az embereket, és annak ellenére hogy egészen különböző elképzeléseink, álmaink és céljaink vannak, mindegyikünk életében közös pont az ének. Ezt a kórust pedig azért szeretem, mert nagyon-nagyon sok mindent tanulhattam itt, és azt vettem észre, hogy annak ellenére, hogy nagyon fiatal voltam amikor itt elkezdtem énekelni (talán 13, ha jól emlékszem ☺), mindenki elfogadott, mint teljes értékű kórustag. A közösség pedig nagyon nagy hatással volt az életemre. Emellett nekem nagyon tetszenek a darabok, és szerintem nagyon kellemes a légkör a hónap végi ünnepeken is."

"Minden alkalommal csúcspont a kezdő közös imádkozás és csúcspontot jelentenek a záró imádságok. Közötte pedig ott vannak az erőfeszítések és a jó érzés, amikor egy-egy hang, ritmus a helyére kerül, ott vannak a feszültségek és oldások... Nagyon szeretem a Próbákat és bennük Titeket, Mindnyájatokat! Felemelő érzés együtt megélni Isten jelenlétét és szeretetét, hogy miatta érdemes mindent tenni, külön megtisztelő küldetésként élem meg egy-egy felkéréskor, hogy hirdethetjük, megoszthatjuk az "egészségesekkel" és a "betegekkel" egyaránt. Minden próba megindító és felemelő,

minden alkalommal hazaviszek valamit, egy szót, egy lélekbevágó, létfontosságú mondatot, egy csodálatos hangot, dallamot, tanúságot, megszívelendő útmutatást és magammal viszem az Istenben való megerősítést. Az első próbákról elcsentem Húgom gyermekeinek a "Mendegél a mandarin"-t (kedves beéneklő gyakorlat). Október végén pedig énekelve vittem/vittük magammal szeretteink sírjához az "Adj Uram örök nyugalmat nekik ..." örök világosság reményét. Nagyon szerettem az adventi szombat reggeleket is, pedig nagyon rossz felkelő vagyok, főként morcos időben. Valahogy a Szentlélek és hogy Ti is ott lesztok, megsegített és visszaemlékezve, egyáltalán nem esett nehezemre. A 15. karácsonyi koncerten úgy énekelhettem Veletek, hogy megrendülve és mégis boldogan küldhettem énekszónkat aznap 15 éve elhunyt Édesapámnak is.

... öröm volt a nekem első nyári búcsúkoncert Veletek. Öröm volt, hogy a Gounod misében - jobban ismerve a művet - már egy kicsit bátrabb "munkatárs" lehettem. Az ősbemutató Magnificat-ot pedig csodálatos volt életre kelteni, a sok-sok próba alatt megérett a gyümölcs. Az agapén hívő Munkatársak, és nem hívő Barátok mind szeretettel és elismeréssel gratuláltak a Kórus koncertjéhez. A BKV-tábla zseniális ötlet volt, remélem sok közös Kórus állomásunk lesz még, utunk végén egy reménytelen végállomással és egy tökéletes átszállással ☺"

"Amikor 1978. november 29-én megnősültem, „mindent a családjért”, 2 év után abba akartam hagyni az éneklést, de Vera azt mondta, hogy ezt meg ne tegyem, mert a szürke hétköznapiakat csakis a „muzsika öröme” teheti színessé. Igaza volt, hiszen házasságunk előtt is minden fellépésünkön ott volt, sőt 1978. tavaszáról van egy hangfelvétel, amit a

Marcibányi téri Művelődési Házban ő rögzített. Meglepetésként még ugyanebben az évben elhívott a *Mátyás templomba*, ahol Mozart *Requimje mély nyomot hagyott lelkemben*. Reménykedve bíztam abban, hogy egyszer majd én is tagja lehetek egy templomi kórusnak. Már 16. éve ez a kívánságom is teljesült. Arra viszont „mint amatőr” a legkevésbé számítottam, hogy majd Gounod, Gruber, Haydn, Mawet, Mozart, Schubert stb. „halhatatlan” műveiben is „szereplő” leszek...

...szeretek kórusban énekelni, „lassan” már 36. éve, ráadásul ugyanabban a kórusban, „tűzön-vízen át”. Ennyi év után bebizonyosodott, hogy minden „jó közösség” a személyiségformálás és az önkifejezés „eszköze”, nem is beszélve a sok „igaz barátáról”, a „családias légkőről”. Plébániatemplomunk „Búcsú-napján” 2011. július 2-án „kettős jubileumát” ünnepelte kórusunk. Fennállásának 35. születésnapját, valamint újlaki szolgálatának 15. évfordulóját. A délelőtti Szentmise, majd az azt követő esti hangversenyen műsoron szerepelt Gounod: Messe brève No.7 in C, ill. Bersanetti: Magnificat című műve, amely egyben magyarországi ösbemutató is volt, méltón fejezte ki e kettős megemlékezés hangulatát. Ezután került sor a Szent István Hittanteremben az agapé keretén belül az ez alkalomra meglepetésnek szánt, kórusunk megalakulásának 35. évfordulójának „stációit” jelző emléktábla átadására. Számomra kórusunk minden fellépése „ünnepnapnak” számít, de amit most érzek, csak nehezen tudnám szavakba önteni. "

Sarlós Boldogasszony, könyörögj érettünk!

A Szentírást sokféleképpen lehet olvasni. Olvassuk úgy, hogy a nekünk szóló üzenetet keressük benne. A Jelenések Könyvét sajnos ritkán olvassuk.

Jelenések könyve – a 3. fejezetből

14 *A laodíceai egyház angyalának írd meg: Így szól az Ámen, a hűséges és igaz tanú, aki Isten teremtésének kútfeje:*
15 *Ismérem cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem meleg; bár hideg volnál vagy meleg!* **16** *De mivel langyos vagy, és sem hideg, sem meleg, kezdlek téged kivetni a számból.* **17** *Mert azt mondod: „Gazdag vagyok, és igen sok kincsem van, nem szorulok rá semmire”, és nem tudod, hogy nyomorult és szánalmas vagy, szegény, vak és meztelen,*
18 *tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált színaranyat, hogy meggazdagodj; ölts fehér ruhát, hogy ne legyen látható meztelenséged szégyene; s végy gyógyírt, hogy bekend a szemed, és láss.* **19** *Akiket szeretek, azokat korholom és megfenyítem; buzdulj tehát föl, és térj meg.* **20** *Íme, az ajtónál állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele étkezem, és ő énvelem.* **21** *Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal ülök az ő trónján.* **22** *Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!*

Milyenek voltak azok az egyházközségek, amelyeket többnyire Szent Pál alapított és még az első században hírt kapunk mindennapi életükről? Azt lehet mondani, hogy kétezer év alatt lényegében semmi sem változott. Egy ilyen egyházközség volt a laodíceai is. Gazdag város, semmi gondja, élénk kereskedelem, gyógyforrások, fejlett kozmetikai ipar. Befogadta a kereszténységet, minden rendben van. És mégse, mert valami ami nagyon lényeges, hiányzik. Tulajdonképpen a lényeg hiányzik.

Aki a levelet írja, Krisztus összehasonlítja a laodíceait a buzgókkal és a hitetlenekkel. Még a hitetleneket, a hidegeket is előbbre helyezi, a lanyhákat, - amilyenek ők - kiköpi. Első hallásra megdöbbentő. Jobb a pogány, jobb az ateista, mint a langyos keresztény? Mert bizony ez áll a szövegben.

Eszünkbe kell jutnia a farizeus és a vámos példabeszédnek. Miért nem tud a farizeus megtérni? Mert meg van arról győződve, hogy neki, aki ugye ... és hosszasan sorolja érdemeit, a megtérésre semmi szüksége nincsen. Ő már eljutott a tökéletességre. Aki megtér, az a bűnös: az utcanő, a vámos, aki amikor reálisan szembenéz önmagával (mondjuk így: lelkiismeretvizsgálatot tart) világosan látja a helyzetét. Ezért nem volt képes annak idején éppen a legvallásosabb zsidó csoport Jézust messiásként elfogadni, mert azt hitték, ők tökéletesek, büntelenek – mit beszélnek nekik bűnbánatról, megtérésről.

Hát hogy állunk mi, mai keresztények akár itt az egyházközségben? Tudatában vagyunk annak, hogy nem elégséges a minimumot teljesíteni? Hogy bár rengeteg az áldozó, alig van gyónó? Ilyen tökéletesek vagyunk, ennyire büntelenül élünk? Tényleg keresztényként éljük mindennapjainkat? Azzal a gyermeki hittel élünk, amelyet Jézus élénk állít: „*Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.*” Bizony őszinte pillanatainkban be kell látnunk, hogy milyen messze vagyunk a gyermeki buzgóságtól.

Pedig Jézus az ajtónkban áll és kopogtat. Be lehet engedni. Nemrég két kiváló könyv jelent meg: *Vacsora egy tökéletes idegennel* (férfiaknak) és *Egy nap egy tökéletes idegennel* (nőknek). (David Gregory) Ajándéknak is tökéletes.

Balthazár Zsolt

Miserend:**Újlaki plébániatemplom:****hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰**vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰**Szent Mihály kápolna:**vasárnap 11⁰⁰**Szent István kápolna:**hétköznapokon: 17³⁰vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰**Gyóntatás:**

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17. ³⁰ - 18. ³⁰vasárnap: 10. ⁰⁰ - 11. ³⁰**Szentségimádás:** minden

csütörtökön és minden hónap első

szombatján az esti szentmise után

½ 8-ig.

Zsolozsma:péntek 7⁰⁰ vasárnap 17³⁰**Gyermekeinkért** ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.**Gyermekek váró házaspárokért**

ajánljuk fel minden hónap első

szombatján az esti 6 órás

szentmisét.

Minden hónap első hétfőjén, azesti szentmise után **papokért****imádkozunk** a Szent Erzsébet

hittan teremben.

Plébániánk rendszeres**programjai:****Iroda**

(Bécsi út 32. Tel: 335–3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ – 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ – 18⁰⁰.**Karitász:** (Bécsi út 18.):hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰**Könyvtár:**vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.**Nyugdíjas klub:** minden keddendélelőtt 10⁰⁰ órakor a Szent

Erzsébet teremben.

Teadélelőtt: a hónap másodikvasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise

után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: kedden éscsütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent

István hittanteremben. Minden

érdeklődőt szeretettel várunk.

Hírek:➤ **Jótekonysági est**

A hagyományos, **jótekonysági célú plébániai műsoros estünket** idén november 12-én este készülünk megrendezni a Szent István hittanteremben. Kérjük, hogy az est sikeréhez nélkülözhetetlen fellépők, fiatalok és volt fiatalok jelentkezzenek műsorszámakkal október folyamán a szervezőknél *Szaszovszky Józsefnél, Lasetzky Krisztinánál, Kovács Bettinél* vagy a sekrestyében.

➤ **Köszönet a Plébánia támogatásáért**

Megköszönjük híveinknek, hogy az SZJA 1%-át, az Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébániának ajánlották fel, amelyet a templom kripta lejárata kialakítására, könyvtár szekrény, ill. könyvespolcok beszerzésére, valamint a margitszigeti Szent Mihály kápolna elektromos hálózatának felújítására fordítottuk.

Családi események:**A keresztség szentségében részesültek:**

Szeptember 29: Körmeny Georgina, Mária;

október 2: Horváth Hunor és Szűts Gergely;

október 9: Sárosi Gellért,

október 23: Pozsonyi Dalma; Matuss Borbála és Rupf Alexandra

Halottaink:

Dr. Szekeres Gyuláné (96), Nagy Béla (80), Visy Péterné (81)

*„Elrejtett áldásod idejében árad.
Idejében veszed öledbe, ki elfáradt.
Mindig idejében ad és vesz hű kezed,
s egyszer idejében békén hazavezet.”*

*Túrmezei Erzsébet
(Fébé Diakonissza
1912-2000)*